Šis dokuments ir tikai informatīvs, un tam nav juridiska spēka. Eiropas Savienības iestādes neatbild par tā saturu. Attiecīgo tiesību aktu un to preambulu autentiskās versijas ir publicētas Eiropas Savienības "Oficiālajā Vēstnesī" un ir pieejamas datubāzē "Eur-Lex". Šie oficiāli spēkā esošie dokumenti ir tieši pieejami, noklikšķinot uz šajā dokumentā iegultajām saitēm

►B **EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2011/95/ES**

(2011. gada 13. decembris)

par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu

(pārstrādāta versija)

(OV L 337, 20.12.2011., 9. lpp.)

Labota ar:

►C1 Kļūdu labojums, OV L 167, 30.6.2017., 58. lpp. (2011/95/ES)

▼B

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2011/95/ES

(2011. gada 13. decembris)

par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu

(pārstrādāta versija)

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir noteikt standartus, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, lai noteiktu vienotu bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un lai noteiktu piešķirtās aizsardzības saturu.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) "starptautiskā aizsardzība" ir bēgļa un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

b) "starptautiskās aizsardzības saņēmējs" ir persona, kurai ir piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

c) "Ženēvas konvencija" ir Ženēvas 1951. gada 28. jūlija Konvencija par bēgļa statusu, kas grozīta ar Ņujorkas 1967. gada 31. janvāra protokolu;

d) "bēglis" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, politisko uzskatu vai piederības kādai noteiktai sociālai grupai dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un kas nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kas, atrazdamies ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, to pašu iepriekš minēto iemeslu dēļ nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties, un uz kuru neattiecas 12. pants;

e) "bēgļa statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;

▼B

f) “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī, vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;

g) “alternatīvās aizsardzības statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;

h) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

i) “pieteikuma iesniedzējs” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;

j) “ģimenes locekļi”, ciktāl šāda ģimene jau pastāvējusi izcelsmes valstī, ir šādi starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi, kas atrodas tajā pašā dalībvalstī saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikumu:

— starptautiskās aizsardzības saņēmēja laulātais vai viņa neprecējies partneris, ar kuru viņam ir stabilas attiecības, ja atbilstīgi dalībvalsts tiesību aktiem attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi neprecētus pārus uzskata par pielīdzināmiem precētiem pāriem,

— pirmajā ievilkumā minēto pāru vai starptautiskās aizsardzības saņēmēja nepilngadīgie bērni ar nosacījumu, ka viņi ir neprecējušies, un neatkarīgi no tā, vai viņi ir dzimuši laulībā vai ārlaulībā, vai arī ir adoptēti, kā noteikts attiecīgās valsts tiesību aktos,

— tēvs, māte vai cits pieaugušais, kas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi ir atbildīgs par starptautiskās aizsardzības saņēmēju, ja minētais starptautiskās aizsardzības saņēmējs ir nepilngadīgs vai neprecējies;

k) “nepilngadīgais” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas jaunāks par 18 gadiem;

▼B

l) “nepilngadīgais bez pavadības” ir nepilngadīgais, kas ieradies dalībvalstu teritorijā bez tādu pieaugušo pavadības, kuri ir par viņu atbildīgi saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi, kamēr šāda persona nav par viņu uzņēmusies aizgādību; tas ietver nepilngadīgo, kas ir palicis bez pavadības pēc ierašanās dalībvalstīs;

m) “uzturēšanās atļauja” ir jebkura atļauja, ko izsniegusi dalībvalsts iestāde minētās valsts tiesību aktos paredzētajā veidā, kas atļauj trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam uzturēties tās teritorijā;

n) “izcelsmes valsts” ir valstspiederības valsts vai valstis vai bezvalstniekiem – agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts vai valstis.

3. pants

Labvēlīgāki standarti

Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus standartus, lai noteiktu, kas kvalificējams kā bēglis vai persona, kura tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību, un noteiktu starptautiskās aizsardzības saturu, ciktāl šādi standarti ir saderīgi ar šo direktīvu.

II NODAĻA

STARPTAUTISKĀS AIZSARDZĪBAS PIETEIKUMU NOVĒRTĒŠANA

4. pants

Faktu un apstākļu novērtēšana

1. Dalībvalstis var uzskatīt par pieteikuma iesniedzēja pienākumu pēc iespējas ātrāk iesniegt visas sastāvdaļas, kas nepieciešamas, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Dalībvalsts pienākums ir, sadarbojoties ar pieteikuma iesniedzēju, novērtēt attiecīgās pieteikuma sastāvdaļas.

2. Šā panta 1. punktā minētās sastāvdaļas ir pieteikuma iesniedzēja paziņojumi un visa dokumentācija, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja vecumu, izcelsmi, tostarp attiecīgo radinieku datiem, personu, valstspiederību(-ām) un iepriekšējās dzīvesvietas valsti(-īm) un vietu(-ām), iepriekšējiem patvēruma pieteikumiem, ceļojumu maršrutiem, ceļošanas dokumentiem un iemesliem, kādēļ tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

3. Starptautiskās aizsardzības pieteikuma novērtējums jāveic individuāli par katru pieteikuma iesniedzēju un, to darot, jāņem vērā:

a) visi būtiskie fakti, kas attiecas uz izcelsmes valsti laikā, kad tiek pieņemts lēmums par pieteikumu; tostarp izcelsmes valsts normatīvie akti un veids, kādā tie tiek piemēroti;

▼B

b) attiecīgie paziņojumi un dokumentācija, ko iesniedzis pieteikuma iesniedzējs, tostarp informācija par to, vai pieteikuma iesniedzējs bijis vai var tikt pakļauts vajāšanai vai būtiskam kaitējumam;

c) pieteikuma iesniedzēja individuālais stāvoklis un personīgie apstākļi, tostarp tādi faktori kā izcelsme, dzimums un vecums, lai, pamatojoties uz pieteikuma iesniedzēja personīgajiem apstākļiem, novērtētu, vai darbības, ar kādām pieteikuma iesniedzējam bija jāsaskaras vai ar kādām tam var nākties saskarties, būtu uzskatāmas par vajāšanu vai būtisku kaitējumu;

d) vai pieteikuma iesniedzēja darbības kopš izcelsmes valsts pamešanas bijušas saistītas tikai vai galvenokārt ar starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanai nepieciešamo nosacījumu radīšanu, lai novērtētu, vai minēto darbību dēļ pieteikuma iesniedzējam būs jāsaskaras ar vajāšanu vai būtisku kaitējumu, ja tas atgrieztos minētajā valstī;

e) vai būtu pamatoti sagaidāms, ka pieteikuma iesniedzējs pieņemtu citas valsts aizsardzību, kurā viņš varētu pieprasīt pilsonību.

4. Fakts, ka pieteikuma iesniedzējs jau bijis pakļauts vajāšanai vai būtiskam kaitējumam vai tiešiem šādas vajāšanas vai šāda kaitējuma draudiem, ir nopietna norāde uz pieteikuma iesniedzēja pamatotajām bailēm no vajāšanas vai uz reālu risku ciest būtisku kaitējumu, ja vien nav dibinātu iemeslu uzskatīt, ka šāda vajāšana vai būtisks kaitējums netiks atkārtoti.

5. Ja dalībvalstis piemēro principu saskaņā ar kuru pieteikuma iesniedzēja pienākums ir pamatot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, un ja pieteikuma iesniedzēja paziņojumos norādīti aspekti nav pamatoti ar dokumentāriem vai citādiem pierādījumiem, šiem aspektiem nav nepieciešams apstiprinājums, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) pieteikuma iesniedzējs pielicis patiesas pūles, lai pamatotu savu pieteikumu;

b) visas attiecīgās sastāvdaļas, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā, ir iesniegtas un ir sniegts pietiekams pamatojums attiecībā uz jebkādu citu attiecīgu sastāvdaļu neesamību;

c) pieteikuma iesniedzēja paziņojumi tiek uzskatīti par saskaņotiem un ticamiem un nav pretrunā ar specifisku un vispārēju informāciju, kas pieejama par pieteikuma iesniedzēja lietu;

d) pieteikuma iesniedzējs iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pie pirmās iespējas, ja vien pieteikuma iesniedzējs nevar apliecināt, ka viņam bijuši pamatoti iemesli, kāpēc tas nav izdarīts; un

e) konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējam kopumā var uzticēties.

▼B

5. pants

Starptautiskās aizsardzības vajadzības, kas rodas uz vietas

1. Pamatotas bailes no vajāšanas vai reāls risks ciest būtisku kaitējumu var pamatoties uz notikumiem, kas notikuši, kopš pieteikuma iesniedzējs atstājis izcelsmes valsti.

2. Pamatotas bailes no vajāšanas vai reāls risks ciest būtisku kaitējumu var pamatoties darbībās, kādās pieteikuma iesniedzējs iesaistījies kopš izcelsmes valsts atstāšanas, jo īpaši, ja konstatēts, ka šīs darbības, uz kurām pamatotas bailes, izsaka un turpina izteikt izcelsmes valstī bijušo pārliecību vai orientāciju.

3. Neierobežojot Ženēvas konvenciju, dalībvalstis var noteikt, ka pieteikuma iesniedzējam, kas iesniedz turpmāku pieteikumu, parasti nepiešķir bēgļa statusu, ja vajāšanas riska pamatā ir apstākļi, kurus pieteikuma iesniedzējs paša pieņemta lēmuma rezultātā radījis kopš izcelsmes valsts atstāšanas.

6. pants

Vajāšanas vai būtiska kaitējuma dalībnieki

Vajāšanas vai būtiska kaitējuma dalībnieki ir:

a) valsts;

b) partijas vai organizācijas, kas kontrolē valsti vai būtisku valsts teritorijas daļu;

c) nevalstiski dalībnieki, ja var apliecināt, ka a) un b) apakšpunktā minētie dalībnieki, tostarp starptautiskās organizācijas, nav spējīgi vai nevēlas nodrošināt aizsardzību pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu, kā noteikts 7. pantā.

7. pants

Aizsardzības dalībnieki

1. Aizsardzību pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu var nodrošināt vienīgi:

a) valsts; vai

b) partijas vai organizācijas, tostarp starptautiskas organizācijas, kas kontrolē valsti vai būtisku valsts teritorijas daļu,

ja tās vēlas un spēj nodrošināt aizsardzību saskaņā ar 2. punktu.

▼B

2. Aizsardzībai pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu jābūt efektīvai un neierobežotai laikā. Šādu aizsardzību parasti nodrošina, 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētajiem dalībniekiem veicot pamatotus pasākumus, lai novērstu vajāšanu vai būtiska kaitējuma nodarīšanu *inter alia* uzturot efektīvu tiesību sistēmu, lai atklātu, apsūdzētu un sodītu par darbībām, kas veido vajāšanu vai būtisku kaitējumu, kā arī nodrošinot pieteikuma iesniedzējam pieeju šādai aizsardzībai.

3. Novērtējot, vai starptautiskā organizācija kontrolē valsti vai būtisku tās teritorijas daļu un nodrošina aizsardzību, kā aprakstīts 2. punktā, dalībvalstis ņem vērā jebkādas vadlīnijas, kas var būt ietvertas attiecīgos Savienības aktos.

8. pants

Iekšējā aizsardzība

1. Novērtējot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, dalībvalstis var noteikt, ka pieteikuma iesniedzējam nav vajadzīga starptautiskā aizsardzība, ja viņam daļā no izcelsmes valsts teritorijas:

a) nav pamatoti jābaidās no vajāšanas vai nepastāv būtiska kaitējuma risks; vai

b) ir pieejama 7. pantā noteiktā aizsardzība pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu,

un viņš var droši un likumīgi ceļot uz šo valsts daļu un tikt tajā uzņemts, un, kā var pamatoti pieņemt, tajā arī uzturēsies.

2. Pārbaudot, vai pieteikuma iesniedzējam ir pamats bailēm no vajāšanas vai pastāv reāls risks, ka tiks nodarīts būtisks kaitējums, vai ir pieejama aizsardzība pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu izcelsmes valsts daļā saskaņā ar 1. punktu, dalībvalstis laikā, kad tiek pieņemts lēmums par pieteikumu, ņem vērā vispārējos apstākļus, kādi dominē minētajā valsts daļā, un pieteikuma iesniedzēja personīgos apstākļus, ievērojot 4. pantu. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka tiek iegūta precīza un aktuāla informācija no attiecīgajiem avotiem, piemēram, no Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā komisāra bēgļu jautājumos un Eiropas Patvēruma atbalsta biroja.

III NODAĻA

KVALIFICĒŠANA PAR BĒGLI

9. pants

Vajāšanas darbības

1. Lai darbība tiktu uzskatīta par vajāšanas darbību Ženēvas konvencijas 1. panta A punkta nozīmē, tai jābūt:

▼B

a) pietiekami smagai tās rakstura vai biežuma dēļ, lai tā veidotu cilvēka pamattiesību smagu pārkāpumu, jo īpaši tādu tiesību, no kuru aizsardzības nevar atkāpties saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 15. panta 2. punktu;

b) vairāku pasākumu, tostarp cilvēktiesību pārkāpumu, akumulācijai, kas ir pietiekami smagi, lai ietekmētu indivīdu līdzīgā veidā, kā minēts a) apakšpunktā.

2. Vajāšanas darbības, kas minētas 1. punktā *inter alia* var notikt kā:

a) fiziskas vai garīgas vardarbības darbības, tostarp seksuāla vardarbība;

b) tiesiski, administratīvi, policijas un/vai tiesu iestāžu pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai kas tiek īstenoti diskriminējošā veidā;

c) apsūdzība vai sods, kas ir nesamērīgs vai diskriminējošs;

d) juridiskas pārsūdzības atteikums, kā rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods;

e) apsūdzība vai sods par atteikšanos veikt militāro dienestu konflikta laikā, ja militāra dienesta veikšana ietvertu noziegumu vai tādu darbību izdarīšanu, uz ko attiecas 12. panta 2. punktā minētie izslēgšanas pamati;

f) darbības, kas īpaši vērstas pret kādu dzimumu vai pret bērniem.

3. Saskaņā ar 2. panta d) apakšpunktu ir jābūt saiknei starp 10. pantā minētajiem iemesliem un šā panta 1. punktā minētajām vajāšanas darbībām vai aizsardzības pret šādām darbībām trūkumam.

10. pants

Vajāšanas iemesli

1. Novērtējot vajāšanas iemeslus, dalībvalstis ņem vērā šo:

a) rases jēdziens jo īpaši ietver apsvērumus, kas saistīti ar ādas krāsu, izcelsmi vai piederību kādai noteiktai etniskai grupai;

b) reliģijas jēdziens jo īpaši ietver teisma, neteisma un ateisma uzskatu esamību, piedalīšanos vai nepiedalīšanos oficiālos privātos vai publiskos dievkalpojumos vienatnē vai kopā ar citiem, citas reliģiskas darbības vai uzskatu izteikšanu vai arī personīgu vai grupas uzvedību, kuras pamatā ir vai kuru izraisa jebkāda reliģiska ticība;

▼B

c) valstspiederības jēdziens neietver vienīgi pilsonību vai tās neesamību, bet jo īpaši ietver piederību kādai grupai, ko nosaka kultūras, etniskā vai valodas identitāte, kopēja ģeogrāfiskā vai politiskā izcelsme vai tās attiecības ar citas valsts iedzīvotājiem;

d) uzskata, ka grupa veido īpašu sociālu grupu jo īpaši, ja:

— šās grupas dalībniekiem piemīt kopīgas iedzimtas pazīmes vai kopēja pagātne, ko nevar mainīt, vai tiem piemīt kopējas pazīmes vai pārliecība, kas ir tik svarīga identitātei vai apziņai, ka personu nevajadzētu piespiest no tās atteikties, un

— minētajai grupai attiecīgajā valstī ir īpatna identitāte, jo apkārtējā sabiedrība to uztver kā atšķirīgu.

Atkarībā no apstākļiem izcelsmes valstī jēdziens īpaša sociāla grupa var ietvert grupu, kuras pamatā ir seksuālās orientācijas kopīgas pazīmes. Nevar uzskatīt par seksuālai orientācijai piederīgām tādas darbības, kas saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktiem tiek uzskatītas par noziedzīgām. Ar dzimumu saistītus aspektus, tostarp dzimuma identitāti, pienācīgi ņem vērā, lai noteiktu piederību īpašai sociālai grupai vai identificētu šādas grupas pazīmes;

e) politisko uzskatu jēdziens jo īpaši ietver viedokļa, domu vai pārliecības esamību par jautājumu, kas saistīts ar potenciālajiem vajāšanas dalībniekiem, kuri minēti 6. pantā, un viņu politiku vai metodēm, neatkarīgi no tā, vai pieteikuma iesniedzējs rīkojies saskaņā ar šo viedokli, domām vai pārliecību.

2. Novērtējot, vai pieteikuma iesniedzējam ir pamatotas bailes no vajāšanas, nav būtiski, vai pieteikuma iesniedzējam faktiski piemīt rases, reliģijas, valstspiederības, sociālās vai politiskās pazīmes, kas izraisa vajāšanu, ja vajāšanas dalībnieks attiecina uz pieteikuma iesniedzēju šādas pazīmes.

11. pants

Izbeigšana

1. Trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks zaudē bēgļa statusu, ja viņš:

a) brīvprātīgi no jauna pieņēmis savas valstspiederības valsts aizsardzību; vai

b) brīvprātīgi atguvis savu valstspiederību pēc tam, kad bija to zaudējis vai zaudējusi; vai

▼B

c) ieguvis jaunu valstspiederību un bauda savas jaunās valstspiederības valsts aizsardzību; vai

d) no jauna iemitinājies vai iemitinājusies valstī, ko viņš atstāja vai ārpus kuras uzturējās sakarā ar bailēm no vajāšanas; vai

e) vairs nevar atteikties no savas valstspiederības valsts aizsardzības, jo vairs nepastāv apstākļi, saistībā ar kuriem viņš tika atzīts par bēgli; vai

f) būdams bezvalstnieks, var atgriezties savā agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, jo vairs nepastāv apstākļi, saistībā ar kuriem viņš atzīts par bēgli.

2. Izskatot 1. punkta e) un f) apakšpunktu, dalībvalstis ņem vērā, vai apstākļu maiņa ir tik nozīmīga un vai tai ir tik pastāvīgs raksturs, ka bēgļa bailes no vajāšanas vairs nevar uzskatīt par pamatotām.

3. Šā panta 1. punkta e) un f) apakšpunktus nepiemēro bēglim, kurš var atsaukties uz nepārvaramiem iemesliem, kas izriet no iepriekš veiktas vajāšanas, lai atteiktos pieņemt valstspiederības valsts aizsardzību vai, ja viņš ir bezvalstnieks, viņa agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts aizsardzību.

12. pants

Izslēgšana

1. Trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku izslēdz no to personu loka, kas atzīti par bēgļiem, ja:

a) uz viņu attiecas Ženēvas konvencijas 1. panta D punkta darbības joma, kas attiecas uz aizsardzību vai palīdzību, ko sniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas struktūras vai aģentūras, izņemot Apvienoto Nāciju Organizācijas Augsto komisāru bēgļu jautājumos. Ja šāda aizsardzība vai palīdzība jebkādu iemeslu dēļ izbeigta, līdz galam nenokārtojot šādu personu stāvokli saskaņā ar attiecīgajām Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblejas rezolūcijām, minētās personas paša šā fakta dēļ ir tiesīgas gūt labumu no šīs direktīvas;

b) tās valsts kompetentās iestādes, kurās viņš uzturas, atzinušas, ka viņam ir tiesības un pienākumi, kādi attiecināti uz šīs valsts valstspiederības turētājiem; vai arī tiesības vai pienākumi, kas tiem līdzvērtīgi.

2. Trešās valsts valstspiederīgos vai bezvalstniekus izslēdz no to personu loka, kas atzītas par bēgļiem, ja ir nopietni iemesli uzskatīt, ka:

a) viņš izdarījis noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci, kā noteikts starptautiskos dokumentos, kas sastādīti, lai paredzētu noteikumus pret šādiem noziegumiem;

▼B

b) viņš pirms viņš tika uzņemts kā bēglis ir ārpus patvēruma valsts izdarījis smagu nepolitisku noziegumu; tas nozīmē laiku, kad izdota uzturēšanās atļauja, pamatojoties uz bēgļa statusa piešķiršanu; īpaši nežēlīgas darbības, pat ja tās veiktas šķietami politisku mērķu vārdā, var atzīt par smagiem nepolitiskiem noziegumiem;

c) viņš vainīgs darbībās, kas ir pretējas ANO mērķiem un principiem, kuri izklāstīti ANO Statūtu preambulā un 1. un 2. pantā.

3. Šā panta 2. punktu piemēro personām, kas kūda vai citādi piedalās tur minēto noziegumu vai darbību izdarīšanā.

IV NODAĻA

BĒGĻA STATUSS

13. pants

Bēgļa statusa piešķiršana

Dalībvalstis piešķir bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas tiek kvalificēts kā bēglis saskaņā ar II un III nodaļu.

14. pants

Bēgļa statusa atcelšana, izbeigšana vai atteikums to pagarināt

1. Attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti pēc Direktīvas 2004/83/EK stāšanās spēkā, dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieka bēgļa statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja viņš izbeidzis būt bēglis saskaņā ar 11. pantu.

2. Neskarot 4. panta 1. punktā noteikto bēgļa pienākumu darīt zināmus visus būtiskos faktus un sniegt visu attiecīgo viņa rīcībā esošo dokumentāciju, dalībvalsts, kas piešķīrusi bēgļa statusu, individuāli par katru personu parāda, ka attiecīgā persona zaudējusi bēgļa statusu vai nekad nav bijusi bēglis saskaņā ar šā panta 1. punktu.

3. Dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka bēgļa statusu, ja attiecīgā dalībvalsts pēc tam, kad viņam piešķirts bēgļa statuss, konstatē, ka:

a) viņš saskaņā ar 12. pantu būtu jāizslēdz vai ir izslēgts no to persona loka, ko atzīst par bēgli;

▼B

b) bēgļa statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme bijusi nepareizi uzrādītiem vai neuzrādītiem faktiem, tostarp viltotu dokumentu izmantošanai.

4. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai atteikt pagarināt bēgļa statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja:

a) ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas;

b) viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

5. Situācijās, kas aprakstītas 4. punktā, dalībvalstis var izlemt nepiešķirt bēglim statusu, ja šāds lēmums vēl nav bijis pieņemts.

6. Personas, uz kurām attiecas 4. vai 5. punkts, ir tiesīgas saņemt tiesības, kas uzskaitītas Ženēvas konvencijas 3., 4., 16., 22., 31., 32. un 33. pantā, vai līdzīgas tiesības, ciktāl šādas tiesības ir spēkā dalībvalstī.

V NODAĻA

KVALIFICĒŠANA PAR PERSONU, KAS TIESĪGA SAŅEMT ALTERNATĪVO AIZSARDZĪBU

15. pants

Būtisks kaitējums

Būtisku kaitējumu veido:

▼C1

a) nāves sods vai eksekūcija; vai

▼B

b) pieteikuma iesniedzēja spīdzināšana vai necilvēcīga pazemojoša izturēšanās pret viņu, vai necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana izcelsmes valstī; vai

c) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

16. pants

Izbeigšana

1. Trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks vairs nav tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību, ja apstākļi, kuru dēļ bijis piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, vairs nepastāv vai ir mainījušies tādā mērā, ka aizsardzība vairs nav nepieciešama.

▼B

2. Piemērojot 1. punktu, dalībvalstis ņem vērā, vai apstākļu izmaiņas ir tik būtiskas un pastāvīgas, ka persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību, vairs nesaskaras ar reālu būtiska kaitējuma risku.

3. Panta 1. punktu nepiemēro alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējam, kurš var atsaukties uz nepārvaramiem iemesliem, kas izriet no iepriekš nodarīta būtiska kaitējuma, lai atteiktos pieņemt valstspiederības valsts aizsardzību vai, ja viņš ir bezvalstnieks, kuram nav valstspiederības, viņa agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts aizsardzību.

17. pants

Izslēgšana

1. Trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku izslēdz no to persona loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, ja ir nopietni iemesli uzskatīt, ka:

a) viņš izdarījis noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci, kā noteikts starptautiskos dokumentos, kas sagatavoti, lai paredzētu noteikumus pret šādiem noziegumiem;

b) viņš izdarījis smagu noziegumu;

c) viņš ir vainīgs darbībās, kas ir pretējas ANO mērķiem un principiem, kuri izklāstīti ANO Statūtu preambulā un 1. un 2. pantā;

d) viņš rada draudus tās dalībvalsts sabiedrībai vai drošībai, kurā viņš uzturas.

2. Šā panta 1. punktu piemēro personām, kas kūda vai citādi piedalās tur minēto noziegumu vai darbību izdarīšanā.

3. Dalībvalsts var izslēgt trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku no to personu loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, ja viņš pirms uzņemšanas attiecīgajā dalībvalstī ir izdarījis vienu vai vairākus noziegumus, uz kuriem neattiecas 1. punkts, par kuriem būtu piemērojams cietumsods, ja tie būtu izdarīti attiecīgajā dalībvalstī, un ja viņš atstājis savu izcelsmes valsti vienīgi tādēļ, lai izvairītos no sankcijām par minētajiem noziegumiem.

VI NODAĻA

ALTERNATĪVĀS AIZSARDZĪBAS STATUSS

18. pants

Alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana

Dalībvalstis piešķir alternatīvās aizsardzības statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kas ir tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar II un V nodaļu.

▼B

19. pants

Alternatīvās aizsardzības statusa atcelšana, izbeigšana vai atteikums to pagarināt

1. Attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti pēc Direktīvas 2004/83/EK stāšanās spēkā, dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja viņš vairs nav tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar 16. pantu.

2. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai atteikt pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ko piešķīrusi valsts, administratīva, tiesu vai tiesām līdzīgu iestāžu struktūra, ja pēc alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas viņš saskaņā ar 17. panta 3. punktu būtu jāizslēdz no to personu loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību.

3. Dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka alternatīvās aizsardzības statusu, ja:

a) viņš pēc tam, kad viņam piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, saskaņā ar 17. panta 1. un 2. punktu būtu jāizslēdz vai ir izslēgts no to personu loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību;

b) alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme bijusi nepareizi uzrādītiem vai neuzrādītiem faktiem, tostarp viltotu dokumentu izmantošanai.

4. Neierobežojot 4. panta 1. punktā noteikto trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka pienākumu darīt zināmus visus būtiskos faktus un sniegt visu attiecīgo viņa rīcībā esošo dokumentāciju, dalībvalsts, kas piešķīrusi alternatīvās aizsardzības statusu, individuāli par katru personu parāda, ka attiecīgā persona vairs nav vai vispār nav tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar šā panta 1., 2. un 3. punktu.

VII NODAĻA

STARPTAUTISKĀS AIZSARDZĪBAS SATURS

20. pants

Vispārīgi noteikumi

1. Šī nodaļa neierobežo Ženēvas konvencijā noteiktās tiesības.

2. Šo nodaļu piemēro gan bēgļiem, gan personām, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, ja vien nav norādīts citādi.

▼B

3. Īstenojot šo nodaļu, dalībvalstis ņem vērā mazāk aizsargātu personu, piemēram, nepilngadīgo, nepavadītu nepilngadīgo, invalīdu, vecu ļaužu, grūtnieču, vecāku, kuri vieni paši audzina nepilngadīgus bērnus, cilvēku tirdzniecības upuru, personu ar garīgiem traucējumiem un personu, kas bijušas pakļautas spīdzināšanai, izvarošanai vai citai nopietnai psiholoģiskai, fiziskai vai seksuālai vardarbībai, īpašo situāciju.

4. Šā panta 3. punkts attiecas tikai uz personām, kuru īpašās vajadzības noteiktas pēc viņu stāvokļa individuāla izvērtējuma.

5. Īstenojot šīs nodaļas noteikumus attiecībā uz nepilngadīgajiem, dalībvalstis, pirmkārt, ņem vērā bērna intereses.

21. pants

Aizsardzība pret izraidīšanu

1. Dalībvalstis ievēro neizraidīšanas principu saskaņā ar to starptautiskajām saistībām.

2. Ja 1. punktā minētās starptautiskās saistības to neaizliedz, dalībvalstis var izraidīt bēgli neatkarīgi no tā, vai viņa statuss ir oficiāli atzīts vai nav, ja:

a) ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas;

b) viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

3. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai arī atteikt pagarināt vai piešķirt uzturēšanās atļauju bēglim, uz kuru attiecas 2. punkts.

22. pants

Informācija

Dalībvalstis iespējami drīz pēc bēgļa statusa vai alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas nodrošina starptautiskās aizsardzības saņēmējiem iespējas iegūt informāciju par tiesībām un pienākumiem, kas attiecas uz minēto statusu, tādā valodā, kuru tie saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par šīm personām saprotamu.

23. pants

Ģimenes vienotības saglabāšana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai varētu tikt saglabāta ģimenes vienotība.

▼B

2. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības saņēmēja ģimenes locekļi, kas atsevišķi nekvalificējas šādas aizsardzības saņemšanai, ir tiesīgi pieprasīt pabalstus, kas minēti 24. līdz 35. pantā, saskaņā ar valstī noteiktajām procedūrām un ciktāl tie savienojami ar ģimenes locekļa personīgo tiesisko statusu.

3. Šā panta 1. un 2. punktu nepiemēro, ja ģimenes loceklis ir vai būtu izslēgts no starptautiskās aizsardzības atbilstoši III un V nodaļai.

4. Neatkarīgi no 1. un 2. punkta dalībvalstis var atteikt, samazināt vai atsaukt tajos minētos pabalstus valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ.

5. Dalībvalstis var izlemt, ka šo pantu piemēro arī citiem tuviem radiniekiem, kas dzīvojuši kopā kā ģimenes locekļi izcelsmes valsts atstāšanas laikā un kas tajā laikā pilnīgi vai galvenokārt bija atkarīgi no starptautiskās aizsardzības saņēmēja.

24. pants

Uzturēšanās atļaujas

1. Dalībvalstis iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas bēgļa statusa saņēmējiem izsniedz uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz trīs gadus un pagarināmai, ja vien nav citādi nepieciešams nepārvaramu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ, un neskarot 21. panta 3. punktu.

Neskarot 23. panta 1. punktu, uzturēšanās atļauja, kas izsniedzama bēgļa statusu ieguvušo personu ģimenes locekļiem, var būt derīga mazāk nekā trīs gadus, bet tai jābūt pagarināmai.

2. Dalībvalstis iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem un viņu ģimenes locekļiem izsniedz pagarinātu uzturēšanās atļauju, kurai jābūt derīgai vismaz vienu gadu un pagarināšanas gadījumā – vismaz divus, ja vien pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ nav nepieciešams rīkoties citādi.

25. pants

Ceļošanas dokuments

1. Dalībvalstis izdod bēgļa statusa saņēmējiem tāda veida ceļošanas dokumentus ceļošanai ārpus to teritorijas, kā norādīts Ženēvas konvencijai pievienotajā sarakstā, ja vien nav citādi nepieciešams pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ.

▼B

2. Alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem, kas nevar saņemt valsts pasi, dalībvalstis izdod dokumentus, kas viņiem ļauj ceļot ārpus to teritorijas, ja vien nav citādi nepieciešams pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ.

26. pants

Darba iespējas

1. Dalībvalstis starptautiskās aizsardzības saņēmējiem uzreiz pēc tam, kad viņiem piešķirta aizsardzība, ļauj iesaistīties nodarbinātības vai pašnodarbinātības darbībās, ievērojot noteikumus, kas vispār piemērojami darbam un sadzīves pakalpojumiem.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības saņēmējiem ar līdzvērtīgiem nosacījumiem kā dalībvalsts valstspiederīgajiem tiek piedāvāti tādi pasākumi kā, piemēram, ar nodarbinātību saistītas izglītības iespējas pieaugušajiem, arodmācības, tostarp profesionālo iemaņu papildināšanas kursi, praktiskas pieredzes gūšana darbavietā un konsultāciju pakalpojumi, ko sniedz nodarbinātības dienesti.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības saņēmējiem tiek piedāvāti visi 2. punktā minētie pasākumi.

4. Piemēro dalībvalstīs spēkā esošos tiesību aktus, kas attiecas uz darbinieku vai pašnodarbināto atalgojumu un pieeju sociālās nodrošināšanas sistēmai, kā arī citus nodarbinātības nosacījumus.

27. pants

Izglītības pieejamība

1. Dalībvalstis piešķir pilnīgu pieeju izglītības sistēmai visiem nepilngadīgajiem, kam piešķirta starptautiskā aizsardzība, saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā dalībvalsts valstspiederīgajiem.

2. Dalībvalstis nodrošina pieaugušajiem, kam piešķirta starptautiskā aizsardzība, pieeju vispārējai izglītības sistēmai, turpmākai apmācībai vai pārkvalifikācijai, ar tādiem pašiem nosacījumiem kā trešo valstu valstspiederīgajiem, kas likumīgi pastāvīgi uzturas dalībvalstī.

28. pants

Kvalifikāciju atzīšanas procedūru pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina vienlīdzīgu attieksmi pret starptautiskās aizsardzības saņēmējiem un dalībvalsts valstspiederīgajiem attiecībā uz spēkā esošajām ārvalstu diplomu, apliecību un citu oficiālu kvalifikācijas apliecinājumu atzīšanas procedūrām.

▼B

2. Dalībvalstis cenšas nodrošināt, ka starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, kas nevar uzrādīt kvalifikācijas dokumentāru apliecinājumu, ir neierobežotas iespējas izmantot atbilstīgas viņu iepriekš iegūto zināšanu novērtēšanas, apstiprināšanas un akreditēšanas programmas. Jebkurš šāds pasākums atbilst 2.panta 2. punktam un 3. panta 3. punktam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu ([1]).

29. pants

Sociālā labklājība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības saņēmēji dalībvalstī, kas šo aizsardzību piešķīrusi, saņem nepieciešamo sociālo palīdzību, kāda tiek nodrošināta minētās dalībvalsts valstspiederīgajiem.

2. Atkāpjoties no 1. punktā izklāstītā vispārīgā noteikuma, dalībvalstis var ierobežot tās sociālās palīdzības apjomu, ko piešķir alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem, piešķirot tikai pamata pabalstus, ko tad nodrošina tādā pašā līmenī un saskaņā ar tādiem pašiem atbilstības nosacījumiem kā dalībvalsts valstspiederīgajiem.

30. pants

Veselības aprūpe

1. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības saņēmējiem ir pieejama veselības aprūpe saskaņā ar tādiem pašiem atbilstības nosacījumiem kā tās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kura šādu aizsardzību piešķīrusi.

2. Dalībvalstis nodrošina atbilstošu veselības aprūpi, tostarp vajadzības gadījumā garīgo traucējumu ārstēšanu, starptautiskās aizsardzības saņēmējiem ar īpašām vajadzībām, piemēram, grūtniecēm, invalīdiem, personām, kas tikušas spīdzinātas, izvarotas vai pakļautas citai smagai psiholoģiskai, fiziskai vai seksuālai vardarbībai, vai nepilngadīgajiem, kas bijuši jebkāda veida ļaunprātīgas izmantošanas, nolaidības, ekspluatācijas, spīdzināšanas, nežēlīgas, necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās upuri vai kas cietuši bruņotā konfliktā, ar tādiem pašiem atbilstības nosacījumiem kā tās dalībvalsts valstspiederīgajiem, kura šo aizsardzību piešķīrusi.

31. pants

Nepilngadīgie bez pavadības

1. Dalībvalstis iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu nepilngadīgo bez pavadības pārstāvību, to realizējot likumīgam aizbildnim vai, ja nepieciešams, organizācijai, kas atbildīga par nepilngadīgo aprūpi un labklājību vai jebkādu citu atbilstošu pārstāvību, tostarp tādu, kuras pamatā ir tiesību akti vai tiesas nolēmums.

([1]) OV L 255, 30.9.2005., 22. lpp.

▼B

2. Dalībvalstis nodrošina, ka, īstenojot šo direktīvu, ieceltais aizbildnis vai pārstāvis pienācīgi nodrošina nepilngadīgā vajadzības. Attiecīgās varas iestādes veic regulārus novērtējumus.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka nepilngadīgos bez pavadības izvieto:

a) kopā ar pieaugušiem radiniekiem; vai

b) kopā ar audžuģimeni; vai

c) centros, kur ir īpaši apstākļi, lai izmitinātu nepilngadīgos; vai

d) citās izmitināšanas vietās, kas piemērotas nepilngadīgajiem.

Šajā ziņā ņem vērā bērna viedokli atbilstoši viņa vecumam un brieduma pakāpei.

4. Vienu vecāku bērnus pēc iespējas atstāj kopā, ņemot vērā attiecīgā bērna intereses un sevišķi viņa vecumu un brieduma pakāpi. Nepilngadīgo bez pavadības dzīvesvietas maiņas ierobežo līdz minimumam.

5. Ja nepilngadīgajam bez pavadības ir piešķirta starptautiskā aizsardzība un viņa ģimenes locekļu meklēšana vēl nav sākta, dalībvalstis sāk viņu meklēšanu iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas, vienlaikus aizsargājot nepilngadīgā intereses. Ja meklēšana jau ir sākta, dalībvalstis vajadzības gadījumā turpina meklēšanas procesu. Ja ir apdraudēta nepilngadīgā vai arī viņa tuvu radinieku dzīvība vai veselība, sevišķi tad, ja viņi palikuši izcelsmes zemē, jārūpējas, lai informāciju par šādām personām savāktu, apstrādātu un pārsūtītu kā konfidenciālu.

6. Personām, kas strādā ar nepilngadīgajiem bez pavadības, ir atbilstoša apmācība attiecībā uz nepilngadīgo vajadzībām un viņi tādu turpina saņemt.

32. pants

Izmitināšanas vietu pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības saņēmējiem ir pieejamas izmitināšanas vietas ar tādiem pašiem nosacījumiem kā trešo valstu valstspiederīgajiem, kas likumīgi pastāvīgi uzturas dalībvalstu teritorijā.

2. Dalībvalstis, īstenojot savu praksi starptautiskās aizsardzības saņēmējus izmitināt pēc iespējas dažādās vietās, cenšas īstenot politiku, kuras mērķis ir novērst starptautiskās aizsardzības saņēmēju diskrimināciju un nodrošināt vienlīdzīgas iespējas attiecībā uz izmitināšanas vietu pieejamību.

▼B

33. pants

Pārvietošanās brīvība dalībvalstī

Dalībvalstis ļauj starptautiskās aizsardzības saņēmējiem brīvi pārvietoties to teritorijā ar tādiem pašiem nosacījumiem un ierobežojumiem, kā noteikts attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas likumīgi pastāvīgi uzturas to teritorijā.

34. pants

Integrācijas iespēju pieejamība

Lai veicinātu starptautiskās aizsardzības saņēmēju integrāciju sabiedrībā, dalībvalstis nodrošina piekļuvi tādām integrācijas programmām, ko tās uzskata par atbilstošām, lai ņemtu vērā bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu saņēmušo personu īpašās vajadzības, vai rada priekšnoteikumus, kas garantē šādu programmu pieejamību.

35. pants

Repatriācija

Dalībvalstis var sniegt palīdzību starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, kas vēlas būt repatriētas.

VIII NODAĻA

ADMINISTRATĪVĀ SADARBĪBA

36. pants

Sadarbība

Katra dalībvalsts izveido valsts kontaktpunktu un paziņo tā adresi Komisijai. Komisija savukārt šo informāciju paziņo pārējām dalībvalstīm.

Dalībvalstis, sadarbojoties ar Komisiju, veic visus vajadzīgos pasākumus, lai izveidotu tiešu sadarbību un īstenotu informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm.

37. pants

Personāls

Dalībvalstis nodrošina, ka to iestāžu un citu organizāciju darbinieki, kas īsteno šo direktīvu, saņēmuši nepieciešamo apmācību un ka attiecībā uz jebkuru informāciju, ko tie saņēmuši darba gaitā, tie ievēro konfidencialitātes principu, kā noteikts valsts tiesību aktos.

▼B

IX NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

38. pants

Ziņojumi

1. Komisija līdz 2015. gada 21. jūnijs ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu un ierosina nepieciešamos grozījumus. Minēto grozījumu priekšlikumus prioritārā kārtā iesniedz par 2. un 7. pantu. Dalībvalstis līdz 2014. gada 21. decembris nosūta Komisijai visu informāciju, kas vajadzīga šā ziņojuma sagatavošanai.

2. Pēc ziņojuma iesniegšanas Komisija vismaz reizi piecos gados ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu.

39. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs vēlākais, līdz 2013. gada 21. decembris stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 1., 2., 4., 7., 8., 9., 10., 11., 16., 19., 20., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34. un 35. panta prasības. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Tās iekļauj arī paziņojumu, ka atsauces uz direktīvu, kuru atceļ ar šo direktīvu, spēkā esošajos normatīvajos un administratīvajos aktos uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce un kā formulējams minētais paziņojums.

2. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

40. pants

Atcelšana

Dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir saistoša, Direktīvu 2004/83/EK atceļ no 2013. gada 21. decembris, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz I pielikuma B daļā minētajiem termiņiem direktīvas transponēšanai valsts tiesību aktos.

Dalībvalstīs, kurām šī direktīva ir saistoša, atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

▼B

41. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Direktīvas 1., 2., 4., 7., 8., 9., 10., 11., 16., 19., 20., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34. un 35. pantu piemēro no 2013. gada 22. decembris.

42. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

▼B

I PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva

(minēta 40. pantā)

Padomes Direktīva 2004/83/EK (OV L 304, 30.9.2004., 12. lpp.).

B DAĻA

Termiņš transponēšanai valsts tiesību aktos

(minēts 39. pantā)

Direktīva	Termiņš transponēšanai
2004/83/EK	2006. gada 10. oktobris

▼B

II PIELIKUMS

Atbilstības tabula

Direktīva 2004/83/EK	Šī direktīva
1. pants	1. pants
2. panta ievadvārdi	2. panta ievadvārdi
2. panta a) apakšpunkts	2. panta a) apakšpunkts
—	2. panta b) apakšpunkts
2. panta b) līdz g) apakšpunkts	2. panta c) līdz h) apakšpunkts
—	2. panta i) apakšpunkts
2. panta h) apakšpunkts	2. panta j) apakšpunkta pirmais un otrais ievilkums
—	2. panta j) apakšpunkta trešais ievilkums
—	2. panta k) apakšpunkts
2. panta i) apakšpunkts	2. panta l) apakšpunkts
2. panta j) apakšpunkts	2. panta m) apakšpunkts
2. panta k) apakšpunkts	2. panta n) apakšpunkts
3. pants	3. pants
4. pants	4. pants
5. pants	5. pants
6. pants	6. pants
7. pants	7. pants
8. panta 1. un 2. punkts	8. panta 1. un 2. punkts
8. panta 3. punkts	—
9. pants	9. pants
10. pants	10. pants
11. panta 1. un 2. punkts	11. panta 1. un 2. punkts
—	11. panta 3. punkts
12. pants	12. pants
13. pants	13. pants
14. pants	14. pants
15. pants	15. pants
16. panta 1. un 2. punkts	16. panta 1. un 2. punkts
—	16. panta 3. punkts
17. pants	17. pants
18. pants	18. pants
19. pants	19. pants
20. panta 1. līdz 5. punkts	20. panta 1. līdz 5. punkts
20. panta 6. un 7. punkts	—

▼B

Direktīva 2004/83/EK	Šī direktīva
21. pants	21. pants
22. pants	22. pants
23. panta 1. punkts	23. panta 1. punkts
23. panta 2. punkta pirmā daļa	23. panta 2. punkts
23. panta 2. punkta otrā daļa	—
23. panta 2. punkta trešā daļa	—
23. panta 3. līdz 5. punkts	23. panta 3. līdz 5. punkts
24. panta 1. punkts	24. panta 1. punkts
24. panta 2. punkts	24. panta 2. punkts
25. pants	25. pants
26. panta 1. līdz 3. punkts	26. panta 1. līdz 3. punkts
26. panta 4. punkts	—
26. panta 5. punkts	26. panta 4. punkts
27. panta 1. un 2. punkts	27. panta 1. un 2. punkts
27. panta 3. punkts	28. panta 1. punkts
—	28. panta 2. punkts
28. panta 1. punkts	29. panta 1. punkts
28. panta 2. punkts	29. panta 2. punkts
29. panta 1. punkts	30. panta 1. punkts
29. panta 2. punkts	—
29. panta 3. punkts	30. panta 2. punkts
30. pants	31. pants
31. pants	32. pants 1. punkts
—	32. panta 2. punkts
32. pants	33. pants
33. pants	34. pants
34. pants	35. pants
35. pants	36. pants
36. pants	37. pants
37. pants	38. pants
38. pants	39. pants
—	40. pants
39. pants	41. pants
40. pants	42. pants
—	I pielikums
—	II pielikums